

Arrest

nr. 263 733 van 16 november 2021
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. HASOYAN
Luikersteenweg 289, gelijkvloers
3500 HASSELT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 6 april 2021 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 29 maart 2021 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het arrest van 7 april 2021 met nr. 252 296 waarbij de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Gezien het verzoek tot voortzetting van de procedure van 14 april 2021.

Gelet op de beschikking van 1 oktober 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 oktober 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat F. HASOYAN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 8 januari 2020 een verzoek om internationale bescherming in bij de Belgische autoriteiten.

1.2. Aan de hand van de vingerafdrukken van verzoeker en het visuminformatiesysteem (VIS) wordt vastgesteld dat de Poolse autoriteiten hem een Schengenvisum verstrekten.

1.3. Op 23 maart 2020 dient verweerder een verzoek tot terugname in bij de Poolse autoriteiten, dit in toepassing van artikel 12, lid 2 van de verordening nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Dublin III-Verordening).

1.4. In eerste instantie weigeren de Poolse autoriteiten op 22 april 2020 om verzoeker terug te nemen. In tweede instantie, na een heronderzoek, stemmen de Poolse autoriteiten op 7 mei 2020 in met het verzoek tot terugname, dit op grond van artikel 12, lid 4 van de Dublin III-Verordening.

1.5. Op 14 mei 2020 beslist verweerder tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater). Verzoeker dient tegen deze beslissing een vordering tot schorsing en beroep tot nietigverklaring in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.6. Op 29 mei 2020 beslist verweerder tot verlenging van de termijn van de Dublintransfer naar 18 maanden. Deze beslissing wordt bij aangetekende brief van 2 juni 2020 betekend op het adres van de door verzoeker gekozen woonplaats.

1.7. Verweerder beslist op 24 februari 2021 tot terugleiding naar de grens en vasthouding in een welbepaalde plaats met het oog op overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat.

1.8. Op 25 februari 2021 vordert verzoeker bij wege van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid de behandeling van de vordering tot schorsing tegen de bijlage 26quater. Bij arrest van 1 maart 2021 met nr. 250 188 verklaart de Raad de vordering tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen ontvankelijk, maar verwerpt hij de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging.

1.9. Eveneens op 25 februari 2021 vordert verzoeker de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de bestreden beslissing. Bij arrest van 2 maart 2021 met nr. 250 294 verwerpt de Raad de vordering.

1.10. Op 22 maart 2021 doet verzoeker afstand van zijn verzoek om internationale bescherming en verklaart hij te willen terugkeren naar zijn land.

1.11. Verweerder beslist vervolgens op 29 maart 2021 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies), waarbij een terugkeer van verzoeker naar zijn herkomstland Armenië wordt beoogd. Dit is de bestreden beslissing.

1.12. Verzoeker dient op 14 mei 2021 opnieuw een verzoek om internationale bescherming in.

1.13. Op 25 mei 2021 neemt verweerder een nieuwe beslissing tot terugleiding naar de grens en vasthouding in een welbepaalde plaats met het oog op overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat. Deze beslissing beoogt opnieuw de overdracht van verzoeker aan Polen, op basis van het Dublin-akkoord van 7 mei 2020.

1.14. Verzoeker wordt op 21 juni 2021 overdragen aan de Poolse autoriteiten.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. Wat betreft de beslissing tot vasthouding met het oog op verwijdering:

Ambtshalve wijst de Raad erop dat hij niet bevoegd is om kennis te nemen van het onderhavige beroep in de mate dat het is gericht tegen de beslissing tot vasthouding, die in de bestreden akte ligt vervat.

Artikel 71, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) luidt als volgt:

“De vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van de artikelen [...] 7, [...] kan tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de Raadkamer van de Correctionele Rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen.”

Artikel 72, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt voorts expliciet dat het aan de raadkamer van de correctionele rechtbank toekomt te onderzoeken of de vrijheidsberovende maatregel in overeenstemming is met de wet.

De Raad dient derhalve vast te stellen dat hij, gelet op de door de wetgever voorziene beperking van zijn rechtsmacht – die op algemene wijze is geregeld in artikel 39/1 van de Vreemdelingenwet –, niet bevoegd is om van het beroep kennis te nemen in zoverre het de bedoeling zou zijn om ook de maatregel tot vrijheidsberoving aan te vechten (RvS 12 januari 2001, nr. 92.181; RvS 4 juni 2002, nr. 107.338; RvS 1 december 2006, nr. 165.469; RvS 1 december 2006, nr. 165.470).

Bijgevolg moet het beroep tot nietigverklaring als onontvankelijk worden afgewezen in de mate dat het is gericht tegen de in de bestreden akte opgenomen beslissing tot vasthouding.

2.2. Wat betreft het bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens:

De Raad merkt ambtshalve op dat, overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de Vreemdelingenwet, de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van deze wet voor de Raad kunnen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij voormeld artikel 39/56 in de Vreemdelingenwet werd ingevoerd (*Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 118) blijkt dat voor de interpretatie van het begrip belang kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (met verwijzing naar J. BAERT en G. DEBERSAQUES, Raad van State. Ontvankelijkheid, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 198 - 413).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, zeker, actueel en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr. 148.037). Opdat de verzoekende partij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat zij is gegriefd door de bestreden rechtshandeling en dat zij een nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden handeling moet de verzoekende partij bovendien enig voordeel opleveren en dus een nuttig effect sorteren. Het belang dient te bestaan op het ogenblik van het indienen van het verzoekschrift en dient ook nog te bestaan op het ogenblik van de uitspraak.

Wanneer er twijfel rijst omtrent het belang van de verzoekende partij, komt het haar toe aan de Raad alle nuttige gegevens ter beoordeling voor te leggen die kunnen aantonen dat zij in de concrete omstandigheden van de zaak een belang bij de nietigverklaring heeft of behoudt (RvS 7 januari 2015, nr. 229.752).

Bij beschikking van 1 oktober 2021 vroeg de Raad aan de partijen om op grond van artikel 39/62 van de Vreemdelingenwet alle inlichtingen en bescheiden over te maken met betrekking tot de actuele situatie van verzoeker. Verweerder legde vervolgens stukken voor waaruit blijkt dat verzoeker op 14 mei 2021 zijn verzoek om internationale bescherming heeft gereactiveerd – nadat hij hier eerder afstand van had gedaan –, dat vervolgens op 25 mei 2021 opnieuw werd beslist tot terugleiding naar de grens van de verantwoordelijke lidstaat en dat verzoeker in uitvoering van deze laatste beslissing op 21 juni 2021 daadwerkelijk werd overgedragen aan de Poolse autoriteiten.

De bestreden beslissing betreft een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering, genomen op grond van de artikelen 7 en 74/14 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 7 van de Vreemdelingenwet werd gewijzigd bij de wet van 19 januari 2012 met het oog op de gedeeltelijke omzetting van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn). Met diezelfde wet werden ook de titel III quater en artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet, waarnaar wordt verwezen in artikel 7, tweede lid van de Vreemdelingenwet, ingevoerd. Het bevel om het grondgebied te verlaten en de beslissing tot terugleiding naar de grens in toepassing van artikel 7,

eerste en tweede lid van de Vreemdelingenwet betreffen dus niet langer een zuiver nationale aangelegenheid, maar met dergelijke besluiten wordt uitvoering gegeven aan het Unierecht. De Raad is er bijgevolg, in het kader van de beginselen van voorrang en volle werking van het Unierecht, toe gehouden om de relevante nationale bepalingen en regelingen conform het Unierecht uit te leggen.

Een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, genomen op grond van de artikelen 7, eerste lid en 74/14 van de Vreemdelingenwet, moet derhalve worden aanzien als de uitvoering in intern recht van de artikelen 6 en 7 van de Terugkeerrichtlijn. Het bevel om het grondgebied te verlaten komt zodoende voor als een terugkeerbesluit in de zin van de Terugkeerrichtlijn. De beslissing tot terugleiding naar de grens, die al dan niet tezamen met een bevel om het grondgebied te verlaten kan worden getroffen, moet worden aanzien als een besluit inzake verwijdering in de zin van artikel 8 van de Terugkeerrichtlijn.

Een “*terugkeerbesluit*” is volgens artikel 3, punt 4 van de Terugkeerrichtlijn de administratieve of rechterlijke beslissing of handeling waarbij wordt vastgesteld dat het verblijf van een onderdaan van een derde land illegaal is of dit illegaal wordt verklaard en een terugkeerverplichting wordt opgelegd of vastgesteld.

Artikel 3, punt 3 van de Terugkeerrichtlijn definieert de term “*terugkeer*” als het proces waarbij een onderdaan van een derde land, vrijwillig gevolg gevend aan een terugkeerverplichting of gedwongen, terugkeert naar: zijn land van herkomst, of een land van doorreis overeenkomstig communautaire of bilaterale overnameovereenkomsten of andere regelingen, of een ander derde land waarnaar de betrokken onderdaan van een derde land besluit vrijwillig terug te keren en waar deze wordt toegelaten. Deze bepaling werd eveneens omgezet in artikel 1, 5° iuncto 1, 6° van de Vreemdelingenwet. Bijgevolg kan op grond van artikel 7 van de Vreemdelingenwet geen overdracht gebeuren naar een andere lidstaat (zie ook de aanbeveling (EU) 2017/2338 van de Commissie van 16 november 2017 tot vaststelling van een gemeenschappelijk “*terugkeerhandboek*” voor gebruik door de bevoegde autoriteiten van de lidstaten bij het uitvoeren van terugkeer gerelateerde taken, op p. 8 en 9: “*een illegaal verblijvende onderdaan van een derde land wegsturen naar een andere lidstaat kan op grond van het Unierecht niet als terugkeer worden beschouwd*” en “*onder “land van doorreis” in het tweede streepje worden uitsluitend derde landen en geen EU-lidstaten verstaan*”).

Het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten kadert volledig in en is beperkt tot een terugkeerprocedure zoals voorzien in de Terugkeerrichtlijn.

Het na de afgifte van het bestreden bevel op 25 mei 2021 getroffen besluit tot terugleiding naar de grens van de verantwoordelijke lidstaat houdt daarentegen in dat verzoeker dient te worden overgedragen aan Polen op grond van het Dublin III-Verordening, omdat deze lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van het (gereactiveerde) verzoek om internationale bescherming. De toepassing van de Dublin III-Verordening sluit de terugkeer in de zin van de Terugkeerrichtlijn uit. In deze omstandigheden moet worden aangenomen dat, met het nemen van de voormelde beslissing tot terugleiding naar de grens van 25 mei 2021, de bestreden beslissing impliciet doch zeker werd opgeven. Er blijkt niet dat deze nog rechtsgevolgen heeft.

Op de terechtzitting gaan beide partijen ermee akkoord dat de bestreden beslissing impliciet doch zeker is opgeheven door de beslissing van 25 mei 2021 en dat in deze situatie, en waar verzoeker trouwens intussen ook is overgedragen aan Polen, er niet langer een actueel belang bestaat bij het beroep.

3. Kosten

Verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien november tweeduizend eenentwintig door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS